

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE zeventiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **15 juni 2005** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.L5.2012/02/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, zaakvoerder, geboren te _____ op _____ ;
 _____, wonende te _____ ;
2. _____, gepensioneerde, geboren te _____ op _____ ;
 _____, wonende te _____ ;
3. _____, met maatschappelijke zetel te _____,
 met ondernemingsnummer _____ ;

Verdacht van :

te _____ : van 17 oktober 2002 tot en met datum der dagvaarding :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste, de tweede en de derde:

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149, 192bis en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functie-wijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002 namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofd-functie van een onroerend bebouwd goed gewijzigd te hebben van de functiecategorie industrie en ambacht naar de functiecategorie wonen

In casu:

door het bewonen van een bedrijfsgebouw in strijd met bijzonder plan van aanleg nummer _____ goedgekeurd bij ministerieel besluit van 16 maart 1999 dat als bestemming industrie voorziet (stuk 2 en 9)

B. de tweede en de derde

bij inbreuk op de artikelen 2, 4, 99 §1 6°, 146-3°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999
als eigenaar toegestaan hebben of aanvaard hebben dat één van de onder artikel 146 1° en 1462° van bovenvermeld decreet bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden worden

In casu:

als eigenaar het goed te verhuren aan een persoon zonder dat een voorafgaandelijk vergunning tot functiewijziging is verkregen.

De **tweede en de derde** (elk voor de helft) tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van **25.000** euro (20 maanden X 1.250 euro) zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

*De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:*

aard en oppervlakte: magazijn 1 ha 73 a 88 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

te

met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 08/10/1984 geregistreerd op 11/10/1984.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de eerste beklaagde in zijn antwoorden en verdediging voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door zijn raadsman mr. loco mr. advocaat te

Gehoord de tweede en derde beklaagde in hun antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door hun raadsman mr. advocaat te

De zaak werd in beraad genomen op 18.5.2005.

1. Voorgaanden

De eerste beklaagde nam sedert 17/10/2002 zijn hoofdverblijfplaats in het bedrijfsgebouw gelegen te

Het gebouw is gelegen op het terrein gekend ten kadaster onder

Volgens het gewestplan

KB 7/11/1978) is het gebouw gelegen

in een woongebied I.O., tevens omvat in het bijzonder plan van aanleg nr.

met bestemming industrie (MB 16.03.1999).

De eigenaar van het gebouw is de derde beklaagde; bij huurcontract van 14 oktober 1997 werd het pand verhuurd aan de waarvan de eerste beklaagde zaakvoerder is.

De tweede beklaagde is de zaakvoerder van de derde beklaagde.

Aan de verbalisanten verklaarde de eerste beklagde dat hij er niet van op de hoogte was dat hij daar niet mocht wonen; dat hij tot begin oktober 2002 op zijn boot woonde; dat hij in de hangaar waar zijn bedrijf gevestigd was een studio maakte en er woonde. Dat het voor hem een voorlopige oplossing was naar aanleiding van een echtscheiding (stuk 3).

Volgens de vaststelling van de verbalisanten betrof het twee boven elkaar geplaatste bureelcontainers die voor bewoning waren ingericht (stuk 7).

Op 24/10/2002 zond de derde beklagde een schrijven aan de eerste beklagde waarbij zij de huurder in kennis stelde dat door het gemeentebestuur was gemeld dat permanente bewoning er niet toegelaten was (stuk 5).

Bij beslissing van 17/11/2003 werd door het College van burgemeester en schepenen een herstellvordering ingediend, namelijk het staken van het strijdig gebruik; tevens werd het opleggen van een dwangsom gevorderd van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn(stuk 15).

Op de terechtzitting van 18/05/2005 verklaarde de beklagde te wonen in
hij woonde ongeveer een tweetal jaar in

2. Ten gronde

Samen met de eerste beklagde dient inderdaad te worden vastgesteld dat art. 146-9°lid van het DORO niet bestaat.

1) Ten aanzien van de eerste beklagde

In antwoord op de besluiten genomen voor de eerste beklagde dient gesteld dat de eerste beklagde niet vervolgd wordt voor het misdrijf van instandhouding.

De in hoofde van de eerste beklagde aangehouden tenlastelegging A is bewezen. De gegrondheid ervan werd door de beklagde niet ernstig betwist.

De beklagde stelde dat hij ingevolge een stuk gelopen relatie en daaruit volgende financiële problemen verplicht was aldaar zijn intrek te nemen. Sedert 29/11/2004 is hij ingeschreven te

2) Ten aanzien de tweede en de derde beklagde.

Zoals hiervoor vermeld werd de eerste beklagde bij schrijven van 24/10/2002 in kennis gesteld van het feit dat permanente bewoning in het pand verhuurd aan
niet was toegestaan.

Dit schrijven werd door de eerste beklagde ondertekend.

Er wordt trouwens ook niet betwist dat hij hiervan kennis kreeg.

De vaststelling van inbreuken dateert van 23 november 2002 (stuk 2), zodat dient aangenomen dat het voormeld schrijven inderdaad werd verstuurd van zodra de derde beklagde in kennis werd gesteld van de wederrechterlijke toestand.

De in hoofde van de tweede en derde beklagde aangehouden tenlasteleggingen A en B

zijn niet bewezen.

Er wordt niet aangetoond dat ze zijn opgetreden als dader en of mededader in de zin van art. 66 SW, noch dat zij enige overtreding hebben begaan op de bepalingen van het DORO.

De vordering tot bijzondere verbeurdverklaring dient als ongegrond te worden afgewezen.

3. Bestrafing

De bestrafing dient bepaald te worden rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten alsmede met de persoonlijkheid van de beklaagde.

Door de eerste beklaagde werd verzocht hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te staan, verzoek waaromtrent het Openbaar Ministerie ongunstig advies heeft verleend.

De beklaagde heeft een blanco strafrechterlijk verleden, mede gelet op de specifieke omstandigheden waarin de beklaagde zich bevond in de periode van het plegen van het misdrijf, het feit dat aan de wederrechterlijke toestand een einde werd hersteld, kan de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling hem worden toegestaan zoals hierna bepaald.

Dat de hertelvordering zoals gesteld van het College van burgemeester en schepenen (beslissing van 17/11/2003) geen voorwerp meer heeft en als ongegrond dient te worden afgewezen.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91 K.B. 28.12.1950 verv. K.B. 29.7.92 gew. K.B. 23.12.93 gew. K.B. 11.12.01 (€); (gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 190 ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 50, 66 ;

Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew. W. 10.2.1994 & W.22.3.99; (opschorting)-

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Zegt voor recht dat art. 146-9° lid DORO zoals vermeld in de inleidende dagvaarding niet bestaat en dan ook dient te worden geschrapt.

Verklaart de tenlastelegging A in hoofde van de eerste beklaagde bewezen;

Gelast DE GEWONE OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van de eerste beklaagde voor een duur van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden;

Legt tevens aan de veroordeelde een **vergoeding** op van **€ 25** als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 -Wet 28.07.'92)

Spreekt de tweede en derde beklaagde vrij voor de tenlasteleggingen A en B.

Wijst de herstellvordering af als ongegrond.

Wijst de vordering tot bijzondere verbeurdverklaring ten aanzien van de tweede en derde beklaagde af als ongegrond.

Kosten: Begroot de kosten in hun geheel op 143,06 euro; Veroordeelt de eerste beklaagde tot een gedeelte van de gerechtskosten begroot op 44,17 euro; legt het overige deel ten laste van de staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- VIJFTIEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF ---

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
Substituut-Procureur des Konings;
adjunct-griffier;